

Vuur transformeert je blokkade

Het was voor ons alle twee even nieuw, even onzeker. En ik betwijfel of wij het avontuur van onze vuurloop, onze initiatie, ook zonder elkaar hadden aangedurfd. Voor mij was er de voldoening dat het was gelukt om Mendel boven zijn angst uit te laten stijgen en hem te hebben mogen helpen bij het vinden van woorden voor wie hij is en wat hij wil. Maar ook de dankbaarheid dat ik uit mijn liefde voor hem de kracht mocht putten om de confrontatie met mijzelf aan te gaan en daarmee mijn zoon in een paar uur tijd een aantal maten zag groeien. Ik kwam met een kind en keerde terug met een man. Nou ja, met een puber die even heeft laten zien dat hij, als het er op aan komt, in staat is zijn eigen besluiten te nemen en zelf het tempo van zijn leven te bepalen. Ik werd er stil van.

door Evert van Tijn

Het was zijn eigen, zelfstandige besluit: 'Dan ga ik mee.' Voor één keer zou de televisie hem worst zijn, het vuur trok hem aan als het motje dat door de kaarsvlam wordt gehypnotiseerd. Maar waar het motje zijn vleugels verbrandt, toonde Mendel zich voor het eerst een man. Dat is een eenzaam pad en het is voor vader moeilijk zijn jongste zoon die weg alleen te zien gaan. Ik voelde me o zo onmisbaar en wilde bij hem zijn in zijn ogenblikken van twijfel en wankelmoeidigheid, zodat hij een vertrouwd iemand in de buurt zou hebben om op terug te vallen. Tegelijkertijd wisten wij beiden hoe machteloos ik op zo'n moment zou zijn. Dus zat hij met al zijn vastbeslotenheid wit en stilte in de auto, op weg naar het landgoed waar de vuurloop zijn beslag zou krijgen.

We waren laat. De aanmelding begon om zeven uur en volgens het programma startte de ceremonie zelf tegen half acht. Maar dit soort programma's luistert meer naar het ritme en de energie van de groep dan naar de klok. Dus was ik vol vertrouwen toen we tegen half negen de bijna een kilometer lange oprijlaan naar het conferentieoord in draaiden.

Hij zag gelijk waar het was. 'Kijk daar. Stop hier maar', wees hij naar een grote open plek tussen de bomen, vlak achter het toegangshek. Een grote groep mensen groepeerde zich in een kring rond een hoge stapel hout. Er waren wat verbaasde blikken, maar het was inderdaad nog niet te laat. Op deze prachtige zomeravond, geholpen door een indrukwekkende sterrenhemel, waren een kleine dertig vrouwen en mannen, jongens en meisjes vastbesloten met behulp van vuur hun persoonlijke grenzen te verleggen. Als eerste hadden zij, geholpen door instructeurs Peter, Ursula, Inge en Annemarie, de houtstapel gebouwd die de gloeiende as moest leveren voor het pad van vuur.

De workshop werd georganiseerd door Sundoor. Foundation for Transpersonal Education, staat in kleine letters onder op de folder. Ook Mendel is er op zijn plaats: 'Voor iedereen vanaf zeven jaar'. Peter geeft tekst en uitleg: 'Het gaat om je persoonlijke doel. Om het overwinnen van je obstakels en het verwezenlijken van je dromen. Aandacht is energie. Daarmee kun je obstakels overwinnen en je dromen bereiken.' Net als wij ons bij de groep voegen dragen Ursula en Annemarie een grote mand aan met kleurige, prachtig gevouwen papieren vogeltjes: 'Schrijf er op wat je kwijt wilt, of wat je nog tegenhoudt om je dromen te verwezenlijken.' 'Neem je er een?', spoor ik Mendel aan, terwijl ik dapper het goede voorbeeld geef. Hij houdt de boot nog even af. Het komt plotseling wel erg dicht bij, en waar blijft dat vuur waar hij zich zo op had verheugd? 'Ik weet niet wat ik er op moet zetten.'

Ik weet natuurlijk wel iets voor hem. Het is zelden moeilijk om iets voor een ander te bedenken. Het helpt als je even overlegt met een ander, suggereert Peter. Naast mij in de kring staat Inge. 'Ik wil wel eens weten waarom mensen mij steeds uitkiezen om hun verhaal te doen, hun geheimen toe te vertrouwen', zegt ze. Inge is de vuurvrouw, aan haar de taak het vuur te onderhouden. 'Het gaat om jou, niet om door of over het vuur heen te lopen. De kern is je aandacht', legt mijn buurvrouw uit. Als het tijd is de vogeltjes hun vlucht te laten nemen, brengen de deelnemers ze om de beurt naar de opgestapelde houtblokken in het midden van de kring. 'Als je wilt kun je hardop zeggen wat je kwijt wil. Dat helpt. De vogel is een symbool en het vuur transformeert je blokkade. Er is genoeg energie om los te laten wat je op dit moment kwijt wilt', spoort Peter ons aan. De meesten hebben het te kwaad met hun emoties: schuld, onzekerheid, geslotenheid, vooroordelen, angst voor verandering of het onbekende. Sommigen zwijgen, anderen schreeuwen het juist uit. Een enkeling fluistert, als was het een bekentenis. Als alle vogeltjes hun plaats hebben gevonden tussen het hout, wordt de stapel overgoten met sojaolie en gaat de brand erin. Als laatste voorbereiding krijgt iedereen een handje cederzaad om dat onder het

uitspreken van een wens in het nog jonge vuur te werpen. Annemarie vertelt van de man die extatisch werd na het verbranden van het cederzaad: 'Hij vloog om mijn hals en riep maar "het werkt echt, het werkt echt". Hij had om een vrouw gevraagd en nog geen twee minuten nadat hij zijn ceder in het vuur had gegooid, vroeg een vrouw zijn 06-nummer.'

Met de vuurloop is een hele avond gemeid: de voorbereidingen, de instructies, de uitleg, de oefeningen om zicht te krijgen op wat er deze avond voor jou aan de orde is. Al die elementen krijgen hun plaats in het bouwen van het vuur en verbranden met de blokken hout, de vogeltjes en het cederzaad tot de hete as en sintels. De vlammen hebben pakweg een uur nodig om hun werk te doen. In die tussentijd schotelen Vermeer en zijn helpsters de deelnemers de pijl-oefening voor, als opstapje naar de apotheose van de avond, als het vuurtapijt is gespreid. Hij stelt de pijloefening voor. Na het formuleren en, als het lukt, ook het tekenen van de blokkade die op dit moment mag worden aangepakt, zet de vuurloper of vuurloperster de metalen punt van een houten pijl in het holletje van de keel. De oefening komt uit Fiji en dient om te doorbreken wat je leven blokkeert. In drie keer diep in- en uitademen wordt kracht en moed verzameld om het probleem aan te pakken. De instructeur zet de staart van de pijl tegen een plankje dat hij of zijn tussen de handen houdt. Met een kreet doet de deelnemer een stap naar voren. De schacht breekt. Cecile (22) moet nogal wat overwinnen, voor de metalen pijlpunt haar kwetsbare keel mag beroeren. Moedig zet ze door. De vuurloop is het verjaardagscadeau dat haar vriend haar gegeven heeft. 'Ik merk wel dat het heel veel los maakt. Het heeft me een harmonieus gevoel. We kennen elkaar al een tijd en het is al een paar keer uit geweest. Dit is goed, nu we weer samen zijn. Spiritualiteit trekt me erg, maar nu nog het aardse.'

Vriend Tsarr (19) gaat voor de tweede keer door het vuur. 'De eerste keer kreeg ik het als cadeau van mijn zusje. Het heeft heel goed gewerkt. Ik weet beter wat ik wil en ik ben sterker geworden. Maar er helemaal naar handelen, zover ben ik nog niet.' Als de tot kool verbrande blokken zijn uitgeharkt tot een zinderend vuurbed, geeft Peter zijn laatste aanwijzingen: 'Stel jezelf je doel en ga er over het vuur heen op af. Het beste is twee stappen van het vuur te staan en pas als je je besluit genomen heb te gaan lopen. Gewoon lopen, dat is het beste. Niet rennen en niet dansen. Dat vergroot alleen maar de kans op blaren.' Niemand die achteloos de barrière neemt. Het is afwachten, moed verzamelen, want de houtskool is heet, heel heet. En er is duidelijk meer dan louter emotie en verlangen. Ook het gezond verstand telt. 'Even wachten hoor, tot het niet meer zo rood is', stelt een vrouw de krachtmeting nog even uit.

Keer op keer verzamelt Ramon al zijn moed en loopt op zijn blote voeten naar het begin van het vuurbed. En steeds weer slaat hem de angst om het hart als de hitte van de gloeiende houtskool in zijn lijf en gezicht slaat. Met een zucht draait hij zich om en zoekt zijn plaatsje naast oma weer op. De vijfde keer trekt hij oma met zich mee. In haar hand vindt hij wél de kracht. Niks geen 'tsjakka'. 'Ik word piloot' schreeuwt hij zijn hartewens, terwijl hij in drie stappen zijn barrière overwint. Over een jaar of tien zal blijken of de kleine Ramon zijn droom verwezenlijkt. Cecile en Tsarr gaan samen door het vuur, hand in hand. Maar niet iedereen waagt zich eraan. 'Alleen gaan als je voelt dat het vuur je roept. Niet omdat je denkt dat het moet', zegt vuurvrouw Inge. Het is niet aan dovemansoren. Een jongen maakt getrig gebruik van de geboden uitweg: 'Ik ben niet overtuigd van het doel van de avond. Dit spreekt mij niet aan.' Ramon heeft ondertussen de smaak te pakken. 'Piloot', zingt hij bijna terwijl hij zijn blote voetjes voor de derde keer aan de gloeiende massa waagt.

Informatie over vuurlopen:
Definest, Oldewierde 146,
1353 HP Almere,
tel. 036 - 5355388,
e-mail: definest@definest.nl

